

BRIEVEN UIT DEN VREEMDE

DE CHOLERA-EPIDEMIE IN EGYPTE

De cholera-epidemie in Egypte, die 23 September 1947 vermoedelijk in haar eerste begin werd herkend, bereikte in de vijfde week (21—27 October) na haar herkenning een hoogtepunt en nam in de zevende week snel af; in de achtste week (11—16 November) werd voor de eerste maal geen nieuwe streek besmet gevonden. Sinds 8 December zijn geen nieuwe gevallen meer ter kennis van de overheid gekomen.

Men herinnert zich, dat de ziekte te El Kurein in de provincie Sharkiya werd ontdekt; reeds in de eerste week breidde zij zich uit naar de aangrenzende provincies Dakahliya, Minufiya en Kalubiya en naar de havens aan het Suezkanaal Ismailia en Suez.

Aan het einde van de tweede week (30 September—6 October) waren alle provincies der Nijldelta aangetast, evenals de gouvernementen Caïro, Damiette en van het Suez-kanaal (van Port-Said tot Ismailia) en de provincie Giza in Opper-Egypte.

In de derde week bleef Opper-Egypte verder gespaard, maar in de vierde week (14—20 October) werden de provincies Beni Suef en Kena bij de epidemie betrokken. Op de zevende dag van deze week noteerde men 1022 gevallen met 581 sterfgevallen; het gehele aantal van de vierde week bedroeg 4566 gevallen met 2057 sterfgevallen.

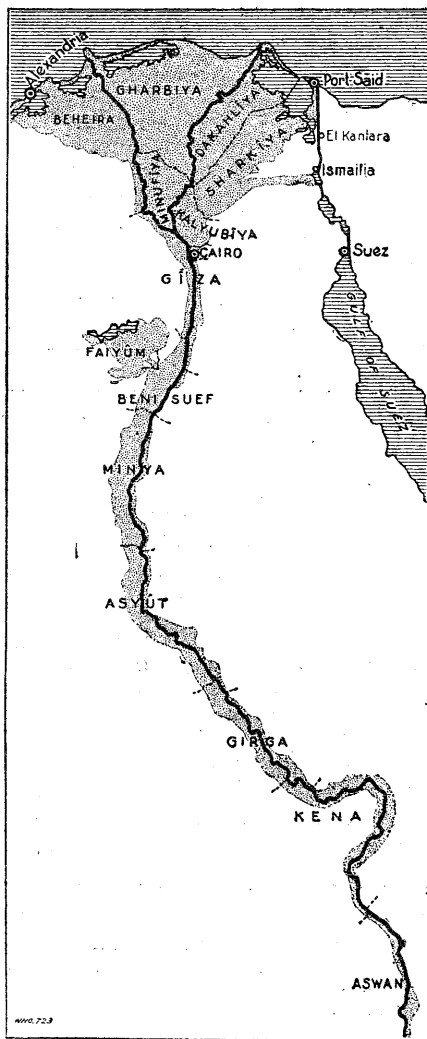
Gedurende de vijfde week (21—27 October) werden 5976 gevallen met 2933 sterfgevallen aangegeven; hiertoe droeg de provincie Dakahliya (van haar 425 dorpen waren er 367 besmet) met 1703 gevallen (1128 sterfgevallen) bij. In die zelfde week bereikte de ziekte de provincie Assyut.

Gedurende de zesde week toonde de cholera de eerste tekenen van quantitative teruggang ofschoon zij zich nog tot Faiyum en Girga uitbreidde. De provincie Aswan bleef vrij.

Het gehele aantal van deze acht weken bedroeg 20877 gevallen met 10265 sterfgevallen. Het gehele aantal sterfgevallen tot 8 December was 10627.

Tot troost herinnert men er aan, dat ter gelegenheid van de vorige Egyptische cholera (in 1902) 34595 sterfgevallen zijn aangegeven en dat de bevolking sindsdien verdubbeld is.

Duidelijk blijkt, dat waterleiding en riolering in hoge mate tegen cholera beschermen. Ook krijgt men de indruk, dat de vaccinatie een gunstige invloed heeft gehad; nadat 80 pCt. der bevolking was ingeënt kwam de ziekte tot staan. Men vergete echter niet, dat bij vroegere cholera-epidemieën in Egypte

de ziekte zonder toepassing van een vaccine eveneens in de herfst tot een einde kwam 1).

Nadat het einde der epidemie ambtelijk was vastgesteld, heeft de Minister van Hygiëne nog een week gewacht alvorens Egypte vrij van cholera te verklaren. De reden van dit uitstel is niet erg duidelijk, omdat officieel sinds een paar weken geen gevallen zouden zijn voorgekomen. Merkwaardig is de officiële verklaring, dat het afwezig zijn van gevallen niet betekent het niet-aanwezig-zijn van vibriodragers, maar dat dit in geen land reden is een land besmet-verklaard te houden. Deze verklaring hangt blijkbaar samen met de verwachting, dat in het voorjaar, wanneer het warmer wordt, de cholera zich weer zal tonen. Men spreekt er reeds officieel over, dat in April de scholen gesloten zullen worden, hetgeen tengevolge zal hebben, dat de jeugd dit schooljaar niet veel te leren krijgt. De scholen toch waren gedurende de epidemie gesloten. Daarna stakten van tijd tot tijd de studenten en de schooljeugd en hielden betogingen. Verder staken de zogenaamde vrije onderwijzers vanwege slechte betaling.

Gedurende deze epidemie zijn uit verschillende landen medische commissies ter bestudering en tot hulp hier geweest. Deze waren over het algemeen zeer tevreden met de medewerking, die zij van de regering ontvingen. Daartegenover staat, dat de regering aan de hier practicerende, buitenlandse artsen het vaccineren verbood ondanks het grote gebrek aan artsen en verplegenden. Ook werd aan allerlei ondeskundige dames toegestaan buiten Caïro te vaccineren. Na herhaald protest van de hier aanwezige buitenlandse artsen is nu toegestaan, dat, als de epidemie opnieuw begint, zij wel *buiten*, maar niet *in* Caïro mogen medehelpen.

Nog altijd wordt van tijd tot tijd getracht uit vliegtuigen door versproeiing van D.D.T. de vliegen te doden. Dit geschiedt echter blijkbaar niet op deskundige wijze: zelf zag ik ten minste geen resultaat. Het kwam mij zelfs voor, dat de vliegen menigvuldiger dan ooit waren, maar dat zal wel zijn *post* en niet *propter*. Ik vraag mij daarbij af, of het wel raadzaam is een effectieve insectenbestrijding boven bebouwde landen te organiseren. In Amerika is dit verboden, omdat daardoor eveneens nuttige en nodige insecten worden gedood.

Overigens heeft deze epidemie niet veel nieuws geleerd. Het is van de aanvang af een betrekkelijk licht verlopende ziekte geweest, hoewel zij zich zeer snel op het land heeft uitgebreid, omdat de watervoorziening daar nog zeer primitief is. Waarschijnlijk heeft aan het verdwijnen medegeholpen, dat de warmte spoedig voorbij was en daardoor het baden in de rivieren en kanalen, tevens het drinken van het water daarvan, minder werd en ophield.

Tenslotte vermeld ik een bijgeloof, dat zich tijdens deze epidemie openbaarde. Men zag de bevolking in de besmette dorpen met scharen in de lucht knippen en eveneens deed de familie dit boven een patiënt. Blijkbaar aanvaardt men luchtgeesten die de mensen aanvallen, vasthouden en ziek maken. De oorsprong van dit bijgeloof heb ik niet kunnen opsporen.

1) Ter inleiding van dr. ROGGE's brief ontleende ik voorgaande cijfers (met het kaartje der Egyptische provincies) aan de *Chronique de l'Organisation mondiale de la Santé* (deel I, no. 11, 1947). J. J. VAN LOGHEM